

gælder ogsaa med Hensyn til Klitplantagearealerne, hvor jeg ogsaa maa udtale mig absolut mod den Tanke, at Staten skulde ophøre med at købe Arealer til Beplantning af Klitter, eller at den skulde overdrage de nuværende Klitplantager til private. Det staar saaledes for mig, at der her i Virkeligheden er Tale om et Beskyttelsesarbejde, for ikke at sige om Forsvarsudgifter af lignende Beskaffenhed som dem, der er Tale om overfor Havet, hvor man afser saa store Summer paa Bygningen af Høfder og den Slags Ting. Det er en Opgave, som jeg mener, at Staten ikke kan vise fra sig og ingenlunde kan overdrage til private, uden at der i alt Fald bliver givet tilstrækkelige Garantier for, at disse ville røgte dette Hverv lige saa godt, som Staten har gjort det. Men man kan ikke tænke sig Muligheden af, at private ville indlade sig paa at udføre det samme Beskyttelsesarbejde i denne Henseende som Staten, og selv om der kræves Beløb, som ikke i direkte Forstand kunne siges at forrente sig — med Hensyn til Statsskovene er Forholdet jo det, at de i Øjeblikket give saa lidt Udbytte, at de ikke kunne siges at forrente sig —, saa skyldes det jo særlige Forhold og blandt andet den Omstændighed, at de store ufrugtbare og i Forvejen ret værdiløse Hedearaler i Jylland, som Staten Tid efter anden har indkøbt for en ren Ubetydelighed, har det selvfølgelig været forbundet med store Bekostninger at faa tilplantet og behandlet paa rette Maade. Disse store Kulturarbejder har det kostet store Beløb af udføre, og Træbestanden og Beplantningen er selvfølgelig endnu ikke af den Natur, at den kan give noget stort Udbytte, men det vil stige mere og mere.

Jeg vil her nævne en Ting, som jeg allerede tidligere har fremdraget, men gerne vil have Lov til atter at nævne. Jeg mener, at de jyske Statsplantager vilde i Virkeligheden ogsaa i dette Øjeblik kunne give stort Udbytte, hvis man i Fortiden havde sørget for at faa bedre Samfærdselsmidler i de Egne, hvor disse Statsplantager ligge. Thi Afsætningsforholdene ere i Øjeblikket meget ugunstige for mange af Statsplantagerne, og Produkterne af Skovene noteres ikke i saa høje Priser, at de ret vel kunne taale de store Forsendelsesomkostninger. Disse Produkter skulle helst afsættes i Plantagernes nærmeste Omegn, og hvis de skulle transporteres, bør det i alt Fald være med de bedste Samfærdselsmidler, der findes, altsaa pr. Jernbane, men det er dem, der i saa høj Grad savnes ved de jyske Hedearaler og ogsaa ved mange af vore Statsskove. I det Øjeblik dette Savn blev afhjulpet,

og Træbestanden voksede, hvad den vil gøre i Løbet af nogle Aar, ville Statsskovene komme til at give et større Udbytte, end de give i Øjeblikket. Danmark er jo ikke noget i særlig Grad skovrigt Land, og det har paa forskellig Maade været Landet til Fortræd; navnlig har Jylland lidt under at være saa skovfattigt. Derfor er der ydet et stort patriotisk Arbejde gennem Tilplantningen af den jyske Hede. Hvis Staten nu gav sig til at bortsælge disse Plantager, maatte det først og fremmest være til Rigmænd, der vare i Stand til at købe dem, og det vilde være ganske uforvarsrligt at bortsælge noget af Skovene uden at lægge den Servitut derpaa, som Fredskovsforpligtelsen maa siges at være. Men naar man vil lægge en saadan Servitut paa Skovene, vil det i alt Fald formindske den Købesum, man under andre Forhold vilde kunne opnaa for Statens Skove. Derfor vil jeg udtale mig ganske afgjort derimod og ogsaa mod den Tanke, at man skulde undlade at indkøbe nye Arealer til Beplantning. Tanken om at overdrage Klitplantagerne til private maa jeg ligeledes udtale mig imod. Det er en Opgave, som i Virkeligheden er en Statsopgave, som Staten ikke kan give fra sig, og som Staten i Virkeligheden kan udføre langt bedre end private, thi Staten er heller ikke i den Grad henvist til at tage smaalige Hensyn, som private tidt vilde være tilbøjelige til at gøre.

Endnu skal jeg nævne en enkelt af de Beparelser, Kommissionen foreslaar, og overfor hvilken jeg i alt Fald i Dag maa tage Forbehold. Det er det Forslag, Sparekommissionen stiller om at stryge den langt overvejende Del, de fire Femtedele, af det Statstilskud, der nu gives til Kommunerne. Her foreslaar Kommissionen nemlig, at 1,200,000 Kr. af Statstilskuddet til Kommunerne skulle bortfalde. Paa Finanslovsforslaget er Beløbet opført, men den højtærede Indenrigsminister har i Landstinget forelagt et Lovforslag om Ændringer i Reglerne for den kommunale Beskatning, og i dette er der en ny Paragraf, der accepterer Sparekommissionens Forslag om at inddrage de 1,200,000 Kr. af Statstilskuddet. Jeg maa, som sagt, tage Forbehold med Hensyn til dette Forslag. Jeg vil indrømme, at Kommissionen her har fundet en Bevilling, hvor man kunde sige, at det vilde klodse noget med Beparelser, hvis Forslaget blev gennemført. Men der er bare det at bemærke, at Beparelser i høj Grad mærkes af en anden Part og maaske egentlig i høj Grad paa urette Sted.